

O tom, jak byl Plašan z Pražan pirát

Ve fantastické libušské zahradě plné roztodivných rostlin stojí malý domek plný chodeb. V tom domku bydlí se svou rodinou dva velcí malí kluci. Starší brácha se jmenuje Bartoloměj a mladší brácha se jmenuje Jeroným. Tihle dva kluci se kamarádí s malými trpaslíky Žifulíky, kteří žijí všude kolem nás. I vás. Tady je jeden. A támhle hnedle druhý. A za kopcem dalších šest a před plotem jich špacíruje rovnou patnáct. Je jen na vás, jestli se s nimi seznámíte. A tohle je jeden z dalších příběhů, které jsme s Žifulíky prožili my, Krobovi.

Bartolomějův a Jeronýmův táta Honza jezdil se svým kamarádem strejdou Jiřím pravidelně na dobrodružné vodácké výpravy. To bylo v dobách, kdy byli ještě mladí a neměli rozum. Z výprav se vraceli zocelení mnohými bitvami, ošlehání sluncem, zarostlí vousama od hlavy k patě a jejich tváře sem tam zdobila jizva. Při dlouhých zimních večerech pak vyprávěli strašidelné příběhy o tom, jak pluli na svých bárkách, dva osamělí bardi, jen se svými statečnými věrnými vlky Medou a Ajdou, vzdorovali vlnám větším než domy, zákeřným vírům, pirátům a krutým hurikánům.

A pak se narodil Bartoloměj a táta neměl na takové veliké nebezpečné výpravy čas. A tak se zcela rozumně dohodli, že tentokrát nepoplují na dobrodružnou výpravu, ale že si sjedou Botič. To je pražský potok. Takže to bude taková klidná nedělní vodní procházka. Nic víc.

No jo, jenže to by se do toho nesměl zamotat trpaslík. Že.

„Prijedte do Prahy. STOP. Bude bzunda. STOP. Vodáci se zase chystaj sjízdet Botic. STOP. Tesi se vas Plasan. STOP“

Takový telegram dostali jednoho podzimního dne hrádeckovští Žifulíci od Plašana z Pražan. Plašan z Pražan byl moc hodný trpaslík, který žil v Praze. Žifulíci za ním vždycky když tam byli, zašli na kafičko a zázvorky. Plašan měl v Praze hodně práce, protože město je veliké a divoké a pořád se v něm děje spousta věcí. Všechno, co lidi vyhodili nebo vylili do odpadu, prošlo podzemním kanálem, který spravoval Plašan. Nebyla to voňavá práce, ale Plašan se tím nenechal otrávit. Říkal: „Jak má někdo na starosti špínu, musí si setsakramentsky dávat pozor, aby sám byl čistej.“ Plašan byl velmi společenský trpaslík, který měl lidi vyloženě moc rád.

„Nemam rád lidi. Pořád mi dělaj nepořádek v kanálech! Už toho mam dost! Letos jim pořádně zatopim! A začnu s vodákama na Botiči!“ oznámil Plašan Žifulíkům hned, jak dorazili. A skutečně. Ze vždy elegantního Plašana byl pirát. Místo obvyklého tmavomodrého obleku se smetanově krémovým tenkým proužkem měl jen kalhoty obvázané provazem a potřhané triko, ze kterého mu vykukovalo panděro. Na hlavě měl černou čepici, přes oko pásku a na rameni mu seděla moucha.

„To je Božena. Mam jí místo papouška. Piráti maj papouška. Mě by papoušek zasedl. Nebo sezob. Tak mam mouchu. Dáte si trochu kafička a zázvorek?“ Žifulíci souhlasili. Ale neuvědomili si, že piráti si lijí do kafe rum a zázvorky nepečou v horkovzdušné troubě, ale opékají přímo nad ohněm.

„Plašane, neplaš, vždyť ty nechceš nikomu ublížit.“ Snažili se mu promluvit do duše, zatímco potajmu drobili spálené zázvorky mouše Boženě za zády.

„To víš že ne. Já nechci, aby se přímo utopili. Ale loknou si. To bude takovej můj pirátskej začátek. Pak přijde na řadu Vltava.“ Zachechtal se zlověstně Plašan a podrbal Boženu za křídlem.

Žifulíkům bylo jasné, že zítra budou muset Plašana chránit před ním samým. Plašan je moc hodný Žifulík, ale i hodný Žifulík se občas splaší a potřebuje zjistit, co je a co není správné. Nesmí ho druhý den spustit z očí, aby nevyvedl něco skutečně hodně splašeného.

Toho říjnového rána lomcovala Žifulíky pod Hostivařskou přehradou zima. Stáli Plašanovi za patami a nespouštěli z něj oči. Plašan se tvářil jakoby nic. Kolem hlavy mu bzučela moucha Božena.

„Co je? To tady takhle dneska budete celej den nebo co?“

„Budeme. Nespustíme tě z očí, abys nevyvedl nějakou splašenost.“

„Nazdar prd'olové!“ ozvalo se za Žifulíky.

Žifulíci se otočili a spustili Plašana z očí. To ještě scházelo! Strejda Jiří a táta Honza.

„Jdeme pokořit Botič! Už žádné oceány! Už jsme vybouření a zodpovědní!“ plácnul táta Honza trpaslíky popořadě po zádech.

Jiří se naklonil důvěrně k Žifulíkům, rozhlédl se, jestli někdo neposlouchá a pak zasyčel „Máme už na to věk.“

„Kde máte vesty?“ zeptal se přísně Žilka Pilka.

„Vesty nám nesluší! Mám švihácký sako!“ ohradil se strejda Jiří.

„Kde máte helmu?“ hlesl Liška Šiška.

„A co to máte za loď? Vždyť vám do ní nateče!“ zhrozil se Kamínek Ramínek nad otevřenou kánoí.

„Nepromokavý oblečení?“ doplnil přísně Žilka Pilka. A připojili se i ostatní trpaslíci.

„Máte lano?“

„Čelovky?“

„Trefa!“ vykřikl nadšeně táta Honza „Konečně jste něco uhádli! Čelovky nám půjčil strejda Bob!“

Žifulíci už už chtěli ty dva zodpovědné a rozumné vodáky vytahat společnými silami za uši, když tu se to stalo. Korytem potoka se vyřítila obrovská vlna, která rovnou pár vodáků spláchla do vody. Plašan! Žifulíci se rozhlédli kolem. Plašan zmizel, protože ho pustili z očí a pustil na potok velikou vlnu!

„Plašan! Musíme ho chránit před ním samotným! Rychle!“

Jenže tím zase spustili z očí naše zodpovědné a rozumné vodáky a ti neotáleli. Hned skočili do lodi a hurá na vodu!

Cvak.

Víte, co je cvak?“ To znamená, že se loď obrátila vzhůru nohama a ti, co v ní pluli, už v ní neploujou. Místo toho se máchají ve vodě jako nedělní prádlo prababičky Gallové ze Žiliny, jen s tím rozdílem, že oni nebudou tak krásně voňaví a načechraní jako její spodničky a cejchy.

Cvak. Cvak. Cvak.

Strejda Jiří i táta Honza i s ostatními vodáky narazili na další Plašanovu škodolibost. Kmen borovice mezi stromy ve vodě.

„Hou Hou! Piráti Jdou! A cvakají si do noty! Hou Hou! Ať žije pirát Plašan z Botiče!“ Vítězně popěvoval Plašan, tancujíc pirátský zadečkový tanec na jednom z kmenů. Než ho stačil Kamínek Ramínek chytnout za čepičku a Jahoda Lahoda za mouchu Boženu, už byl pryč. Měl toho v plánu mnohem víc než jen nějakou trochu větší vlnu a stromový špunt na řece. Dokázal totiž za proud řeky na druhé straně potoka tak zatahat, že vodáci neměli šanci zastavit před jezy a tunely, které chtěli ve skutečnosti jen obejít. Cvak. Cvak. Cvak. Dokázal potok tak rozfoukat, že vodákům našplouchala voda do lodě. Pokud jí tedy měli tak hloupě otevřenou jako táta Honza se strejdou Jiřím. Šplouch šplouch cvak. Dokázal roztočit válce pod jezy tak, že se z nich vodákům hlava zatočila. Cvak cvak cvak. Bouch. A při tom všem stíhal ještě těm nebohým plaváčkům záludně krást baterky a schovávat jim je do trávy kolem potoka.

„Hou Hou! Piráti Jdou! A cvakají si do noty! Hou Hou! Ať žije pirát Plašan z Botiče!“ Plašanův smích se nesl nad potokem a mizel v hučení vody.

Žiřuláci si mohli nohy uběhat a ruce uplavat, aby dokázali zachránit všechny ty nebohé vodáky před Plašanem, a zachraňovat Plašana před ním samotným. To první se jim jakž takž dařilo. Tu Kamínek Ramínek proud trochu přibrzdil. Tu Liška Šiška našel sem tam baterku a vrátil ji vodákům do loděk. Tu Žilka Pilka odstranil větve z cesty. Tu Mecháček Pecháček obložil kameny pod vodou mechem, aby to tolik nebolelo, když někdo do vody zahučel. Jahoda Lahoda tišil vodu ukolébavkou o ovečce, aby byla klidnější. Hubka Pupka se chytal za hlavu, křičel „to je strašný to je strašný“, čímž dodával celé situaci na dramatickosti. A taky se snažil najít Plašana.

S tátou Honzou a strejdou Jiřím to šlo ráz na ráz. Respektive. Cvak na cvak. Strejdovo sako bylo sice už dávno obětováno Botiči a na tátově pivu pro štěstí si pochutnával kapr Milouš pod Záběhlickým zámekem, ale pořád to ještě jakž takž šlo. Potok zkrátka podcenili. Zkušenost pro příště. I na malém potoce se dá prožít veliké dobrodružství.

Jenže pak přišla Grébovka. Jez s velkým válcem. Abyste si mohli představit, co to takový vodní válec je, představte si pračku. Válec to je vlastně takový buben pračky, který se pořád točí dokola. A ten, kdo do toho válce spadne, je jako prádlo. Jenže v téhle pračce není žádný voňavý šumivý prášek, který prádlo udělá čisté a nadýchané. V téhle pračce jsou klacky a kameny. V téhle pračce by nechtěly skončit ani Jeronýmovy dupačky, natož táta Honza se strejdou Jiřím.

„Hou hou Hou Hou! Piráti Jdou! A cvakají si do noty! Hou Hou! Ať žije pirát Plašan z Botiče!“

Táta Honza se pokusil loď zastavit ještě nad jezem. Ale nepovedlo se mu to.

Tak tohle bylo nebezpečí, před kterým se nedalo schovat za strom. Nedalo se obejít potichu po špičkách a zmizet v závětrí malebné kavárničky. Tohle nebezpečí se nedalo jen tak kopnout pod koberec a dělat, že tam není. Tohle nebezpečí se nedalo vymyslet a vzápětí ho hrdinně zdolat jen za cenu ztráty kopretiny nonšalantně připnuté na strejdově klobouku. Ne, tohle nebezpečí bylo skutečné. Žádné hurikány, žádné vlny jako domy, (skoro) žádní piráti. Jen jeden velký divoký jez.

Tady šlo o život.

Ozvalo se mohutné cvak. CVAK. Jau! Blum blum blum.

Oba zodpovědné vodáky obklopila nepropustná rozbouřená voda. Už to vypadalo skutečně hodně zle, protože nevěděli, kde je nahoře a dole. A pak se náhle objevilo stéblo trávy. Na první pohled velmi nejistá záchrana, ale oba mužští se ho čapli a už ho nepustili. Stéblo jim ukázalo směr. Voda se rozestoupila. Mohli se konečně nadechnout. A ejhle! To Žifulíci je zachránili! Na břehu klečel Liška Šiška a držel druhý konec pevného lana upleteného z křehkých stébel trávy. Na jejich převrácené lodi seděl Kamínek Ramínek s Žilkou Pilkou a klacky jí manévroval ke břehu. Jahoda Lahoda tahal věci z vody ven. Mecháček Pecháček jim mechem chránil hlavy od kamenů, když ti dva nerozumové neměli helmu. Hubka Pupka běhal sem a tam, chytal se za hlavu a volal „to je strašný to je strašný“, čím dodával celé situaci na dramatickosti. Strejda Jiří s tátou Honzou se vyplazili na břeh a vydechli. Byli zachráněni.

„To jste si teda dali, že? Tak hlavně že jste to zvládli. Vyždímat, převlíknout a hybaj domů.“ Prohlásil Hubka Pupka, který na moment přestal běhat sem a tam, chytat se za hlavu a křičet „to je strašný to je strašný“.

„My jedeme dál.“ Rozhodně se posadil táta Honza.

„Musíme chytit toho zlotřilého trpasličího piráta a dát mu co proto,“ vážně pronesl strejda. Podívali se na sebe a rozhodně nastoupili do lodě a vrhli se do divokých vod. Odehnali otravnou mouchu, která jim neustále bzučela kolem hlavy a lítala sem a tam.

„To je strašný, to je strašný, to je strašný,“ začal se chytat Hubka Pupka za hlavu a běhat sem a tam. Tentokrát se k němu přidali i ostatní trpaslíci. Protože to s těma dvěma bylo vážně strašný!

„Hou hou Hou Hou! Piráti Jdou! A cvakají si do noty! Hou Hou! Ať žije pirát Plašan z Botiče!“

„Támhle!“ Zavolal Jiří na tátou po chvíli celkem poklidné plavby a ukázal směrem do velikého tmavého tunelu. Così se tam zablesklo.

„Ještě že máme ty čelovky!“ s úlevou hrábnul táta Honza do vaku.

Ale nic nenahmatal.

„My je nemáme! Voda si je vzala!“

„Nebo spíš Plašan,“ temně zavrčel strejda Jiří.

To už je prudký proud vtáhl do nejdelšího tunelu, jaký na Botiči byl. Vpluli do nepropustné tmy. Dala by se krájet nožem na máslo a mazat si ji na chleba místo rybízové marmelády. Vlna je házela sem a tam a hrozilo, že jimi mrsknou o zdi tunelu, které ale nebyly vidět. Tu před nimi

bliklo šest malých světýlek. Žifulíci! Nenechali své přátele ve štychu! Posbírali od vodáků na břehu baterky a teď tátovi a strejdovi svítí! A v tom světle najednou táta Honza uviděl na takovém malinkém voru z klacíků Plašana. Čapl ho za ucho a šup s ním do lodi. Voda se uklidnila. Nastal klid a mír.

„Tak, co s tebou, piráte?“ sklonil se nad rozklepaného Plašana táta Honza. „Co plašíš? Vždyť ty jsi hodnej trpaslík.“

„Nemám rád lidi. Pořád mi něco hází do vody. To kamarádi nedělají.“

„A to, co jsi dělal ty, si kamarádi dělají? Tahat za proud? Roztáčet válce? Vždyť ty jsi mohl někomu opravdu ublížit!“ rozzlobil se táta Honza.

„Ne že by se lidi nechovali občas hloupě a zle. Ale ne všichni. Nemůžeš to brát takhle šmahem.“ Prohlásil Žilka Pilka.

„A navíc, kanály si postavili lidi, aby měli kam házet odpadky. Nevěděli, že se tam jednou nastěhuješ.“ Doplnil strejda Jiří.

„Mně to strašně moc mrzí. Ale uznejte, že jsou to strašlivý nepořádníci,“ kníknul Plašan.

„Strašně moc ho to mrzí.“ Upřesnila moucha Božena, která nemluví.

„Dobře, Plašane. My ti jménem všech vodáků odpouštíme. A ano, máš pravdu. Myslím, že teď už si každý dá pořádný pozor na to, kam hází odpadek. Jestli do potoka, kanálu, nebo do koše.“ Uzavřel to rozhodně strejda Jiří.

„Ale“ nehodlali to nechat jen tak Žifulíci „necháš si u sebe mouchu Boženu a vždycky když začneš plašit, ona ti promluví do duše, jasný?“

„Jasný!“

Strejda Jiří se s tátou Honzou už nedočkavě podívali směrem ke konci tunelu. Před nimi se zrcadlila klidná hladina Botiče. A tam, na konci tunelu si láskyplně podávala ruku s tou nádhernou široširou mateřskou Vltavou. Táta Honza se strejdou Jiřím se společně shodli na tom, že nakonec jejich čest neutrpěla jediný šrám. Cvaknout se na divokém potoce, který rozbouřil našťvaný pirát nebyla žádná hanba.

„Plujem?“

„Plujem!“

A pak vypluli na Vltavu s hrdinným pocitem vítězů a tam se okamžitě na té klidné rovné hladině cvakli. Ale pořádně.

Pražský hrad se na ně z vrchu smál a na břehu stojící vodáci na ně ukazovali a dělali kiš kiš a Žifulíci se chytali za hlavu, plavali sem a tam a volali „to je strašný to je strašný to je strašný!“ Zkrátka konec dobrý, všechno dobré.

Když pak večer už zahřátý táta Honza se strejdou Jiřím vyprávěli doma o tom, jak bojovali s rozzuřenou vodou, tvrdými kameny a velkými válci, byla to naprostá pravda. Když pak vyprávěli o tom, jak přemohli strašlivého piráta, který škodil všem ostatním vodákům, byla to naprostá pravda. Ale museli oba před nastoupenou rodinou na holý pupík odpřisáhnout, že už nikdy nevyrazí na vodu bez helmy, vest, správné lodi a hlavně – bez pokory, kterou si zaslouží i ten nejmenší potok. Všechno je tak, jak má být!

Poznámka: tento příběh se skutečně stal skutečně tak, jak je popsán. Až na pár malých detailů, které bylo nutno přidat či ubrat v zájmu uvěřitelnosti příběhu. Realita byla ještě divočejší a neuvěřitelnější!